

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

פְּרֻשֵׁת אָמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק ח'

קונטרס 518

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

עת לעשות לה'

שכט

זהר חלק ג דף קכ"ז ע"ב:

תניא, אמר רבי שמעון לחבריא, עד אימת נתיב בקיומא דחד סמכא. [עד מתי נשב ולא נגלה את סודות התורה, שעל זה כתוב] **כתיב** (תהלים קיט) **עת לעשות לה' הפרו תורתך. יומין זעירין, ומארי דחובא דחיק.** [הימים קצרים והיצר הרע מפריע לעסק בתורה] **פרוזא קארי כל יומא, ומחצדי חקלא זעירין אינון.** [הפרוז מכריז כל יום אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, והצדיקים מעטים הם] **ואינהו בשולי** (נ"א: בשורי) **פרמא. לא אשגחו, ולא ידעין, לאן אתר אזלין כמה דיאות.** [וגם הם עדין בתחלת הפרם, כלומר שלא יודעים איך ללמד את סודות התורה].

אתכנשו חבריא לבי אדרא, מלובשין שריין, סיפי ורומחי בידיכון, [התאספו החברים לבית הגרן, מלבשים במגנים וחרבות ורמחים בידכם, שדברי תורה נקראים חרב פיפיות להלחם בסטרא אחרא] **אזדרזו בתקוניכון, בעיטא, בחכמתא. בסוכלתנו. בדעתא. בחיזו. בידין. ברגלין** (נ"א בחילא דידין ורגליו). [תזדרזו בתקונכם, בעצה פנגד הפתר, בחכמה, בבינה, בדעת, במראה דהינו תפארת ויסוד, בידיים – חסד וגבורה, ברגלים – נצח והוד] **אמלכו עליכון** [פנגד מלכות] **למאן** (ס"א למלא) **דברשותיה חיי ומותא.** [למי שברשותו החיים והמות] **למגזר מלין דקשוט.** [לומר דברי אמת] **מלין דקדישי עליונין צייתי להו, וחדאן למשמע להו, ולמנדע להו.** [דברים שהמלאכים הקדושים, מקשיבים להם ושומחים לשמע ולדעת אותם].

יתיב רבי שמעון ובכה, ואמר ווי אי גלינא, ווי אי לא גלינא. [ישב רבי שמעון ובכה, ואמר אוי לי אם אגלה את הסודות הגדולים שהם סודות גנוזים, ואוי לי אם לא אגלה, כי אז יהיו החברים חסרים מידיעת סודות אלן] **חבריא דהוה תמן אשתיקו.** [החבריא שתקו מגדל יראת רבם] **קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניחא קמיה דמר לגלאה,** [קם רבי אבא ואמר: לכבוד השם יתברך, אם נוח לפני רבינו לגלות את הסודות, רק שרבי שמעון חושש מהפסוק כבוד אלקים הסתר דבר, יש לזה תשובה] **הא כתיב** (תהלים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כה) סוד ה' ליראיו, והא חבריאי אלין דחלין דקודשא בריך הוא אינון, כִּבְר עֲלוּ בְּאֲדָרָא דְבִי מְשַׁכְנָא, מְנַהוּן עֲלוּ, מְנַהוּן נִפְקוּ. [הרי יש פסוק וסך". וז' ה' ליראיו שְׂמַצָּה לְגִלוּת וְזוֹת הַתּוֹרָה לִירְאִיָּה, וְכֵאן כָּל הַחֲבָרִים יֵרָא הַהִם וְעוֹד, כְּבָר, לְמַדְנֵי וְזוֹת אֲדָרָא דְבִי מְשַׁכְנָא וְיָדְעוּ לְכַנְס וְלִצַּא מֵהֶם בְּשָׁלוֹם]

דף קכז ע"א:

תאנא, אתמנו חבריאי קמיה דרבי שמעון, ואשתכחו, רבי אלעזר בריה. ורבי אבא. ורבי יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ורבי יצחק. ורבי חזקיה בר רב. ורבי חייא. ורבי יוסי. ורבי ייסא. ידן יהבו לרבי שמעון, ואצבעו זקפו לעילא, ועאלו בחקלא ביני אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה, יתיב בגווייהו ואמר, כל חד ישוי ידוי בתוקפיה. שוו דדיהו, ונסיב לון פתח ואמר (דברים כז) ארוור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש (דף קכ" ע"א) ושם בסתר וענו (ס" בלאעם) כלם ואמרו אמן.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיט) עת לעשות לה', [פתח רבי שמעון לפרש את הפסוק ושואל אמאי עת לעשות לה']. [מה הצרך לגלות סודות התורה משום דהפרו תורתך. [משום שיש הרבה בני אדם שהפרו ונתת. מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא. [איזה תורה הפרו את התורה שלמעלה זאת ומרת וזות התורה] דאסהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקונוי (ס" שפסא) דא. [שהיא תתבטל אם לא יהיה נעשה התקון הזה כלומר אם לא אגלה את הסודות ולעתיק יומין אתמר. כתיב (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך. כתיב, (שמות ו) מי כמוך באלים ה'. [הרי התורה משבחת את ישראל וגם שבח הקדוש ברוך ואי מי כמוך מכאן שהשנה הפתוב את שבחם של ישראל לשבח ונים אם כן ראויים קשראל לגלות להם סודותיו]

גלוי!

ב קרא לרבי אלעזר בריה, [בנו אותביה קמיה,] ושי ו לימלי ו ולרמי אבא מסטרא אחרא, [ושי ו לשמאלו ואמר אנן כללא דכולא. [אנו

בא ראה, כל אדם שאינו מונה חשבון זה, אותן שבע שבתות תמימות, לזכות לטהרה הזו, לא נקרא טהור, ואינו בכלל של טהור, ואינו כדאי להיות לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור ליום הזה והחשבון לא נאכד ממנו, כשמגיע ללילה הזה צריך לו לעסק בתורה, ולהתחבר עמה, ולשמר טהרה עליונה שמגיעה עליו באותו הלילה, ונטהר.

וְיִמְדְנוּ, שהתורה שצריך לו לעסק בלילה הזה - תורה שבעל פה, כדי שיטהרו (שיתדבק) כאחד ממעין הנחל העמק. אחר כך ביום הזה תבא תורה שבכתב, ויתחבר (הם) עמה, וימצאו כאחד בזוג אחד למעלה. אז מכריזים עליו ואומרים: (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך וגו'.

ועל כן חסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה ואומרים: נביא את הירשה הקדושה לנו ולבנינו בשני עולמות. ואותו הלילה מתעטרת כנסת ישראל עליהם, ובאה להודיג עם המלך, וישניהם מתעטרים על ראשם של אותם שזוכים לזה. רבי שמעון כך אמר, בשעה שמתכנסים החברים בלילה הזה אליו, נבא לתמן את תכשיטי הפלה, כדי שתמצא למחר בתכשיטיה ובתקונייה אל המלך כראוי. אשרי חלקם של החברים כשיבקש המלך את הגבירה, מי תמן תכשיטיה והאיר את העטרת שלה ושם את תקונייה. ואין לה בעולם מי שיודע לתמן את תכשיטי הפלה, אלא החברים. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

הא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, למזכי לדכיותא דא. לא אקרי טהור, ולא בכללא דטהור הוא. ולא הוא כדאי למהוי ליה חולקא באורייתא, ומאן דמטי טהור להאי יומא, וחושבנא לא אתאביד מניה, פד מטי להאי ליליא, לבעי ליה למלעי באורייתא, ולא תחברא בה, ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה בההוא ליליא, ואתדכי.

ואוריפנא, (דף צ"ז ע"ב א') דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא, אורייתא דבעל פה, בגין דיתדכון (ס"א דיתדבב) פחדא, ממבועא דנחלא עמיקא. לבתר, בהאי יומא, ליתי תורה שבכתב, ויתחבר (ס"א בהו) בה, וישתכחון פחדא בזווגא חד לעילא. פדין מכריזי עליה ואמרי, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר יי' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך וגו'.

ועל דא, חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא, והוו לעאן באורייתא, ואמרי, גיתי לאחסנא ירותא קדישא, לן, ולבנן, בתרין עלמין. וההוא ליליא כנסת ישראל אתעטרא עליהו, ואתייא לאזדווגא ביה במלפא, ותרווייהו מתעטרי על רישייהו, דאינון דזפאן להכי. רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתפנשי חברייא בהאי ליליא לגביה, גיתי לתקנא תכשיטי כלה, בגין דתשתכח למחר בתכשיטה, ותקונהא, לגבי מלפא כדקא נאות. זפאה חולקיהון דחברייא, פד יתבע מלפא למטרוניתא, מאן תקין תכשיטה, ואנהיר עטרהא, ושווי תקונהא. ולית לה בעלמא, מאן דידע לתקנא תכשיטי כלה, אלא חברייא, זפאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

בא ראה, החברים מתקנים
בלילה הזה את תכשיטים
לפלה, ומעטרים אותה בעטרה
שלה אל המלך. ומי מתקין למלך
בלילה הזה להמצא עם הפלה,
להודג עם הגבירה? הנדה
הקדוש העמק של כל הנדרות,
האם העליונה. זהו שפתיב (שיר א)
צאינה וראינה בנות ציון במלך
שלמה וגו'. אחר שהתקנה את
המלך ועטרה אותו, היא באה
לטהר את הגבירה ואת אותם
שנמצאים עמה.

למלך שהיה לו בן יחיד, בא
לזוג אותו עם הגבירה העליונה.
מה עשתה אמו כל אותו הלילה?
נכנסה לבית גניזה, הוציאה
עטרה עליונה עם שבעים אבנים
יקרות סביבה ועטרה אותו.
הוציאה פלי מילת והלבישה
אותו, ותקנה אותו בתקוני
מלכים.

אחר כך נכנסה לבית הפלה,
ראתה את עלמותיה שמתקנות
את העטרה שלה ואת לבושיה
ואת תכשיטיה לתקן אותה.
אמרה להן: הרי התקנתי בית
טבילה, מקום שמים נובעים, וכל
הריחות והבשמים סביב אותם
המים לטהר את פלתי, שפתיב
פלתי, הגבירה של בני,
ועלמותיה, ויטהרו באותו מקום
שהתקנתי באותו בית הטבילה
של המים הנובעים שעמי. אחר
כך תקנו אותה בתכשיטיה,
הלבישו אותה את לבושיה, עטרו
אותה בעטרה שלה. למחר
פשיבא בני להודג עם הגבירה,
יתקן היכל לכלם, וימצא את
מדורו עמכם כאחד.

כך המלך הקדוש והגבירה
והחברים כמו זה, והאם העליונה
שמתקנת את הכל. נמצא שהמלך
העליון והגבירה והחברים, מדורם כאחד, ואין נפרדים לעולמים. זהו שפתיב, ה' מי יגור באהלך

הא חזי, חבריאי מתקני בהאי ליליא
תכשיטה לבלה, ומעטרי לה
בעטרהא, לגבי מלכא. ומאן מתקין ליה
למלכא, בהאי ליליא, לאשתפחא בה בכלה,
לאזדווגא בה במטרוניתא. נהרא קדישא
עמיקא דכל נהרין, אימא עלאה. הךא הוא
דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון
במלך שלמה וגו'. לבתר דאתקינת ליה
למלכא, ואעטרת ליה, אתיית לדפאה לה
למטרוניתא, וילאינון דמשפתי גבה.

למלכא דהוה ליה בר יחידאי, אתא לזווגא
ליה במטרוניתא עלאה, מאי עבדת
אמיה כל ההוא ליליא, עאלת לבי גניזהא,
אפיקת עטרא עלאה, בשבעין (דף צ"ח ע"ב) אבני
יקר סחרנהא, ואעטרת ליה. אפיקת לבושיין
דמילת ואלבישת ליה, ואתקנת ליה בתקוני
דמלכין.

לבתר עאלת לבי בלה, חמאת עולימתהא,
דקא מתקני עטרהא, ולבושהא,
ותכשיטהא, לתקנא לה. אמרה לון, הא
אתקינת בי טבילה, אתר דמיין נבעין, וכל
ריחין ובוסמין סחרני אינון מיין, לדפאה
לכלתי, לייתי כלתי, מטרוניתא דברי,
ועולימתהא, ויתדכון בהווא אתר דאתקינת
בהווא בי טבילה, דמיין נבעין דעמי. לבתר
תקינו לה בתכשיטהא, אלבישו לה לבושהא,
אעטרו לה בעטרהא. למחר פד ייתי ברי
לאזדווגא במטרוניתא, יתקין היכלא לכלהו,
וישפח מדוריה בכו כחדא.

כך מלכא קדישא ומטרוניתא, וחברייא, בהאי
גוונא. ואימא עלאה דמתקנת פלא.
אשתכח דמלכא עלאה, ומטרוניתא,
העליון והגבירה והחברים, מדורם כאחד, ואין נפרדים לעולמים.

וּחְבְּרִיָּיא, מְדוּרֵיהוֹן בְּחֶדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין
 לְעֵלְמִין. הֶדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים טו) יי' מִי יגוּר
 בְּאֵהָלָךְ וּגּוֹ', הוֹלֵךְ תָּמִים וּפּוֹעֵל צְדָק. מֵאֵן
 הוּא פּוֹעֵל צְדָק. אֵלֵא, אֵלִין אִינוּן דְּמִתְקַנֵּי
 לְמִטְרוּנִיתָא בְּתַכְשִׁיטָהָא, בְּלְבוּשָׁהָא,
 בְּעֵטְרָהָא. וְכֹל חַד, פּוֹעֵל צְדָק אֶקְרִי.
 אִמְר רַבִּי חֵיָּיא, אֵלְמָלֵא לֹא זְכִינָא בְּעֵלְמָא,
 אֵלֵא לְמִשְׁמַע מְלִין אֵלִין דִּי. זַכָּאָה
 חוֹלְקֵיהוֹן דְּאִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא, וְיַדְעִין
 אוּרְחוּי דְּמִלְכָא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוֹן
 בְּאוּרִייתָא, עַלְיֵיהוּ כְּתִיב (תהלים צא) פִּי בִי חִשַׁק
 וְאַפְלִטָהוּ. וְכְתִיב אַחְלִצְהוּ וְאַכְבַּדְהוּ.

רעיא מהימנא

וּסְפַרְתָּם לְכֶם מִמְחֶרֶת הַשַּׁבָּת וּגּוֹ'. (ויקרא כ"ג) פְּקוּדָא
 דָּא, לְסַפּוֹר סְפִירַת הָעֶמֶר, הָא אוּקְיָמְנָא, וְרִזָּא
 דָּא, יִשְׂרָאֵל, אִף עַל גַּב דְּאֵתְדַכּוּ לְמַעַבְד פְּסַחָא, וְנִפְקוּ
 מִמְסַאָבו, לֹא הוּוּ שְׁלֵמִין וְדַכְיִין בְּדָקָא חֲזִי. וְעַל דָּא,
 לֹא הִלֵּל גְּמוּר בְּיוֹמֵי דְּפְסַחָא, דְּעַד כְּעַן לֹא אֲשַׁתְּלִימוּ
 בְּדָקָא יָאוּת.

כַּאֲתַתָּא דְּנִפְקָא מִמְסַאָבו, וְכִינוּן דְּנִפְקָא, מִתְמַן וְלֵהֲלָאָה,
 וְסַפְרָה לָהּ. אוּף הֵכָא יִשְׂרָאֵל, בַּד נִפְקוּ
 מִמְצָרִים, נִפְקוּ מִמְסַאָבו, וְעַבְדוּ פְּסַח, לְמִיכַל בְּפִתּוּרָא
 דְּאִבוּהוֹן, וּמִתְמַן וְלֵהֲלָאָה יַעֲבֹדוּן חוּשִׁבְנָא, לְמַקְרַב
 אֲתַתָּא לְבַעֲלָהּ, לֹא אֲתַחֲבָרָא בְּהַדְיָה, וְאִינוּן תְּמַשִּׁין יוֹמִין
 דְּדַכְיִו, לֹא עֵלֵא לְרִזָּא דְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, וְלִקְבֵּלָא אוּרִייתָא,
 וְלִמְקַרְב אֲתַתָּא לְבַעֲלָהּ. וּבְגִין דְּאֵלִין יוֹמִין, יוֹמִין דְּעֵלְמָא
 דְּדַכּוּרָא, לֹא אֲתַמְסַר חֲשַׁבְנָא דָּא אֵלֵא לְגַבְרֵי בְּלַחוּדְיֵיהוּ.
 וְעַל דָּא חֲשַׁבְנָא דָּא, בְּעַמִּידָה אִיהוּ, וּמְלִין דְּעֵלְמָא תַּתָּאָה,
 בִּישִׁיבָה, וְלֹא בְּעַמִּידָה. וְרִזָּא דָּא, צְלוּתָא דְּעַמִּידָה,
 וְצְלוּתָא מִיּוֹשֵׁב.

וְאֵלִין תְּמַשִּׁין, תִּשְׁע וְאַרְבַּעִין אִינוּן, כְּלַל אֲנַפֵּי אוּרִייתָא,
 דְּהָא בְּיוֹמָא דְּחַמְשִׁין, אִיהוּ רִזָּא דְּאוּרִייתָא מְמַשׁ.

וּגּוֹ', הוֹלֵךְ תָּמִים וּפּוֹעֵל צְדָק. מִי
 הוּא פּוֹעֵל צְדָק? אֵלֵא אֵלֵו
 שְׁמִתְקַנֵּים אֶת הַגְּבִירָה עִם
 תַּכְשִׁיטָיָהּ, בְּלְבוּשֵׁיהָ, וּבְעֵטְרָה
 שְׁלָהּ. וְכֹל אֶחָד נִקְרָא פּוֹעֵל צְדָק.
 אִמְר רַבִּי חֵיָּיא, אֵלְמָלֵא לֹא זְכִינָא
 בְּעוֹלָם אֵלֵא לְשַׁמַּע אֶת הַדְּבָרִים
 הַלְלוּ - דִּי לִי. אֲשֶׁרִי חֵלְקִים שֶׁל
 אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה
 וְיוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ,
 שְׂרָצוֹנָם בְּתוֹרָה, עֲלֵיהֶם כְּתוּב
 (תהלים צא) פִּי בִי חִשַׁק וְאַפְלִטָהוּ.
 וְכְתוּב אַחְלִצְהוּ וְאַכְבַּדְהוּ.

רעיא מהימנא

וּסְפַרְתָּם לְכֶם מִמְחֶרֶת הַשַּׁבָּת
 וּגּוֹ'. מְצָה זֹו לְסַפּוֹר סְפִירַת הָעֶמֶר
 הָרִי בְּאֶרְנו. וְסוּד זֶה - יִשְׂרָאֵל,
 אִף עַל גַּב שְׁנֵטְהֵרוּ לְעִשׂוֹת פְּסַח
 וְיִצְאוּ מִן הַטְּמָאָה, לֹא הָיוּ
 שְׁלֵמִים וְטַהוּרִים כְּרַאוּי. וְעַל כֵּן
 אֵין הִלֵּל גְּמוּר בְּיַמֵּי הַפְּסַח, שְׁעַד
 עַכְשָׁו לֹא הִשְׁתַּלְּמוּ כְּרַאוּי.

כְּמוֹ אֲשֶׁה שְׂיוּצָאָת מִטְמָאָה,
 וְכִינוּן שְׂיִצְאָהּ, מִשֶּׁם וְהִלָּאָה,
 וְסַפְרָה לָהּ. אִף כָּאֵן יִשְׂרָאֵל
 כְּשִׂיִצְאוּ מִמְצָרִים, יִצְאוּ מִטְמָאָה,
 וְעִשׂוּ פְּסַח לֹאכֹל בְּשִׁלְחַן אֲבֵיהֶם,
 וּמִשֶּׁם וְהִלָּאָה יַעֲשׂוּ חֲשַׁבּוֹן לְקַרְב
 אֲשֶׁה לְבַעֲלָהּ, לֵהֲתַחֲבַר עִמּוֹ,
 וְאוֹתָם חֲמִשִּׁים יָמִים שֶׁל טְהָרָה
 לְהַכְּסוּ לְסוּד הָעוֹלָם הַבָּא, וְלִקְבֵּל
 תּוֹרָה, וְלִקְרַב אֲשֶׁה לְבַעֲלָהּ.
 וּמִשׁוֹם שְׁתֵּיִמִּים הִלְלוּ יָמִים שֶׁל
 עוֹלָם הַזְּכָר, לֹא נִמְסַר חֲשַׁבּוֹן זֶה
 אֵלֵא לְגַבְרִים לְבָדֵם. וְלַכֵּן חֲשַׁבּוֹן
 זֶה הוּא בְּעַמִּידָה, וְדַכְרֵי הָעוֹלָם
 הַתַּחְתּוֹן בִּישִׁיבָה, וְלֹא בְּעַמִּידָה.
 וְסוּד זֶה, תַּפְלַת הָעַמִּידָה וְתַפְלָה
 שֶׁל מִישֵׁב.

וְהַחֲמִשִּׁים הִלְלוּ הֵם אַרְבַּעִים
 וְתִשְׁע, כְּלַל הַפְּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה,
 שְׁהָרִי בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים הוּא סוּד
 וְאֵלִין אִינוּן תְּמַשִּׁין יוֹמִין, דְּבִיָּה

תורה ממש. ואלו הם חמשים
ימים שבו שמיטה ויובל. ואם
תאמר, חמשים? הרי הם ארבעים
ותשע! אחד הוא טמיר, והעולם
נסמך עליו. ובאותו יום החמשים
התגלה הטמיר והתפסה (ונמצא)
בו, כמו מלך שבא לבית
שושבינו ונמצא שם, אף כאן יום
החמשים, והרי בארנו את הסוד
הזה.

המצוה (א"ו) שאחר זו, לעשות חג
שביעות, שכתוב (דברים טו) ועשית
חג שבעות לה' אלהיך. שביעות
- על שנכנסו ישראל לסוד
חמשים הימים, שהם שבעה
שביעות, ובקרבן העמר התבטל
יצר הרע, שבורח מאשת חיל.
וכששם לא נקרב, מתדבקים
ישראל עם הקדוש ברוך הוא,
ומתבטל ממעלה וממטה.

ומשום כך נקרא בגין זה עצרת,
שיש בו בטול יצר הרע, ועל כן
לא כתוב בו חטאת כמו שאר
הזמנים שכתוב בהם חטאת (לה).
ואז כל האורות מתכנסים לאשת
חיל, ומשום כך עצרת.

שביעות, ולא כתוב כמה הם.
אלא בכל מקום שנאמר סתם,
השם גורם שהם מן שבע. וכתוב
(שם) שבעה שבעת תספור לך, למה
כתוב שבעת לבדו? אלא כך
צריך שביעות סתם, להכליל
מעלה ומטה, שהרי בכל מקום
שאלו מתעוררים, אף אלה
מתעוררים עמם. טרם שהיה
שלמה, לא היו מתגלים. בין
שבא שלמה, עשה מהם פרט,
שכתוב שבעת ימים ושבעת
ימים. זהו פרט.

בזמן אחר בכלל, שביעות סתם.
ולא צריך לאדם אחר לעשות מהם פרט, חוץ משלמה, משום שהם שבעת ימים שלמטה, לא
מאירים בשלמות, עד שבא שלמה, ואז עמדה הלכנה בהשלמתה באותם שבעת הימים. וכאן
חג שביעות סתם, משום שנקבלו תחוננים בעליונים, ולא האירו כמו היום של שלמה.

שמיטה ויובל. ואי תימא, חמשים, תשע וארבעין אינון.
חד טמירא איהו, ועלמא אסתמיך עליה. ובההוא יומא
דחמשים, אתגלגא טמירא, ואתפסא (נ"א ואשתכח) ביה.
כמלכא דאתי לבי שושביניה, ואשתכח תמן, אוף הכא
יומא דחמשים, והא אוקימנא רזא דא.

פקודא (ל"ג) בתר דא, למעבד חג שביעות, דכתיב ועשית
חג שביעות לני' אלהיך. שביעות: על דעאלו
ישאל לרזא דחמשים יומין. דאינון שבעה שביעות,
ובקרנא דעמר, אתבטל יצר הרע, דערקת מאשת חיל.
וכד תמן לא אתקריב, מתדבקין ישראל בקודשא ברין
הוא, ואתבטל מעילא ומתתא.

ובגין כך אקרי בגוונא דא עצרת, דאית ביה בטול יצר
הרע. ועל דא לא כתיב ביה חטאת, כשאר זמנין,
דכתיב בהו חטאת (ל"ג). וכדין כל נהורין אתכנשו לאשת
חיל, ובגין כך עצרת.

שביעות, ולא כתיב כמה אינון. אלא בכל אתר דאתמר
סתם, שמא גרים דאינון מן שבע. וכתיב
שבעה שביעות תספור לך, אמאי כתיב שביעות בלחודוי.
אלא הכי אצטריך שבעת סתם, לאכללא עילא ותתא,
דהא בכל אתר דאלין מתערי, אלין אוף הכי מתערי
עמהון. עד לא הוה שלמה, לא הוה אתגליון, בין דאתא
שלמה, עבד מנייהו פרט. דכתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים
ושבעת ימים, דא איהו פרט.

בזמנא אחרא בכלל, שביעות סתם. ולא אצטריך לבר
נש אחרא למעבד מנהון פרט, בר שלמה. בגין
דאינון שבעת ימים דלתתא, לא נהירו בשלימו, עד דאתא
שלמה, וכדין קיימא סתמא באשלמותא, באינון שבעת
יומין. והכא חג שביעות סתם, בגין דאתכללו תתאי
בעלאי, ולא אנהירו כיומא דשלמה.

ולא צריך לאדם אחר לעשות מהם פרט, חוץ משלמה, משום שהם שבעת ימים שלמטה, לא
מאירים בשלמות, עד שבא שלמה, ואז עמדה הלכנה בהשלמתה באותם שבעת הימים. וכאן
חג שביעות סתם, משום שנקבלו תחוננים בעליונים, ולא האירו כמו היום של שלמה.

פקודא (ל"ד) בְּתֵר דָּא, לְקִרְבָּא שְׁתֵּי הַלְחָם. הָא אוֹקִימָנָא, שְׁתֵּי הַלְחָם: תְּרִיתִי שְׁכִינְתִּי, עֵילָא וּתְמָא, וְאִתְחַבְּרֵן בְּחֻדָּא. לְגַבִּיהוּן, תְּרִין נְהֵמֵי בְּשַׁבְתָּ, מְזוּנָא דְחַד תְּרִין, דְּעֵילָא וּתְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמות טז) שְׁנֵי הָעֶמֶר לְאָחָד. לְאָחָד וּדְאִי, לְאִתְיַחְדָּא בְּאִתְרֵי חַד. לְהֵהוּא דְאִקְרִי אָחָד. וּמֵאֵן אִיהוּ. הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ יְרִית עֵילָא וּתְמָא, תְּרִין נְהֵמֵי בְּחֻדָּא. וּבְגִין דְּשַׁבְתָּ אִיהוּ רְזָא דְּעֵילָא וּתְמָא, וְכֹלָא אִיהוּ שַׁבְתָּ, (אחריכ"ב) תְּרִין נְהֵמֵי. ע"ב.

פקודא בְּתֵר דָּא לְהַסְדִּיר לְחָם וּלְכוּנָה, לְהַקְרִיב עֶמֶר. דְּכְתִיב וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּפְסָכִים אֶת הָעֶמֶר כְּכֹש תְּמִים לְעוֹלָה. וְכֵן בְּשָׁבוּעוֹת לְהַקְרִיב שְׁתֵּי הַלְחָם, וְהָיִי כָּכָל יוֹמִין טַבִּינְוֹ, לְהַקְרִיב קֶרְבָּן דְּמוֹסְפִין. אֲלֵא וּדְאִי כָּכָל יוֹמָא דְּמוֹעֲדֵינָא צְרִיף לְקִרְבָּא קֶרְבְּנָא דִּילֵיהּ. צְרִיף לְקִרְבָּא עֲלֵיהּ תּוֹסַפַּת דְּאִית לֵיהּ, כְּגוֹן תּוֹסַפַּת כְּתוּבַתְמָא וּמִתְנַתְמָא, דְּאוֹסִיף חֲתָן לְכֹלָה. וְשַׁבְתָּ מִלְּפִתָּא, דְּאִיהֵי כֹלָה, בְּשַׁבְתּוֹת וּבְכָל יוֹמִין טַבִּינְוֹ, צְרִיכָה תּוֹסַפַּת, דְּאִינוּן מוֹסְפִין דְּקֶרְבְּנֵין, וּמִתְנַתְמָא, דְּאִינוּן מִתְנּוֹת כְּהוּנָה.

וּבְשָׁבוּעוֹת דְּאִיהוּ מִתְּן תּוֹרָה, דְּאִתְיַהֲיִבוּ תְּרִין לוֹחִין דְּאוֹרֵייתָא, מִסְטְרָא דְּאִילְנָא דְּחַיִּי, צְרִיף לְקִרְבָּא לְגַבִּייהוּ, שְׁתֵּי הַלְחָם דְּאִינוּן ה"ה דְּתְרִין יוֹמִין דְּשָׁבוּעוֹת אִינוּן י"ו צְרִיף לְקִרְבָּא לְגַבִּייהוּ, שְׁתֵּי הַלְחָם מְאִינוּן ה"ה דְּהָא אִיהוּ נְהֵמָא דְּאוֹרֵייתָא, דְּאִתְמַר בֵּיהּ (משלי ט) לָכוּן לְחֶמֶוּ בְּלַחְמֵי, ה"ה, מִן הַמוֹצֵיא לְחָם מִן הָאָרֶץ.

וְהָא אִיהוּ מְאָכֵל אָדָם, דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (במדבר יט) זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם. וּיְקִרָא (א) אָדָם פִּי יַקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַיהוָה. עוֹמֵר שְׁעוּרִין, מְאָכֵל בְּעִירִין, דְּאִינוּן חֵיּוֹת הַקֶּדֶשׁ, דְּמִנְהוּן צְרִיף לְקִרְבָּא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ויקרא א) מִן הַבְּהֵמָה. אֵילִים: מְנַגְחִים בְּמִתְנִיתִין, בְּאֵלִין

מְצוּהָ (ל"ד) אַחַר זו - לְהַקְרִיב שְׁתֵּי הַלְחָם. הָרִי בְּאֶרְנוּ, שְׁתֵּי הַלְחָם - שְׁתֵּי שְׁכִינּוֹת, עֲלִיּוֹנָה וּתְחִתּוֹנָה, וְהַתְּחַבְּרוּ כְּאָחָד. לְגַבִּייהֶם, שְׁתֵּי הַלְחָם בְּשַׁבְתָּ, שֶׁהוּא מְזוּן שֶׁל אָחָד שְׁנַיִם שֶׁל מַעֲלָה וּמִטָּה. וְעַל זֶה כְּתוּב, שְׁנֵי הָעֶמֶר לְאָחָד. לְאָחָד וּדְאִי, לְהִתְיַחַד בְּמִקּוּם אָחָד אֶל אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא אָחָד. וּמִי הוּא? הַקָּל קוֹל יַעֲקֹב, שֶׁהוּא יוֹרֵשׁ מַעֲלָה וּמִטָּה שְׁנֵי לְחָמִים כְּאָחָד. וּמִשּׁוּם שֶׁשַׁבְתָּ הוּא סוּד שֶׁל מַעֲלָה וּמִטָּה, וְהַכֹּל הוּא שַׁבְתָּ, (נַקְרָא) שְׁנֵי לְחָמִים. (עד כאן) מְצוּהָ אַחַר זו - לְהַסְדִּיר לְחָם וּלְכוּנָה, לְהַקְרִיב עֶמֶר, שַׁבְתּוֹת וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּפְסָכִים אֶת הָעֶמֶר כְּכֹש תְּמִים לְעוֹלָה. וְכֵן בְּשָׁבוּעוֹת לְהַקְרִיב שְׁתֵּי הַלְחָם, וְכָךְ בְּכָל הַיָּמִים הַטּוֹבִים לְהַקְרִיב קֶרְבָּן שֶׁל מוֹסְפִים. אֲלֵא וּדְאִי כָּכָל יוֹם שֶׁל מוֹעֲדִים צְרִיף לְהַקְרִיב אֶת הַקֶּרְבָּן שֶׁלוֹ. צְרִיף לְהַקְרִיב עֲלֵיו תּוֹסַפַּת שֵׁישׁ לוֹ, כְּמוֹ תּוֹסַפַּת כְּתָבָה וּמִתְנָה שְׁמוֹסִיף חֲתָן לְכֹלָה. וְשַׁבְתָּ הַמְּלַכָּה, שֶׁהִיא כֹלָה, בְּשַׁבְתּוֹת וּבְכָל יָמִים טוֹבִים, צְרִיכָה תּוֹסַפַּת, שֶׁהִם מוֹסְפִים שֶׁל קֶרְבְּנּוֹת, וּמִתְנּוֹת, שֶׁהֵן מִתְנּוֹת כְּהוּנָה.

וּבְשָׁבוּעוֹת שֶׁהוּא מִתְּן תּוֹרָה, שְׁנַתְּנוּ שְׁנֵי לוֹחֵי תּוֹרָה מִהַצַּד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, צְרִיף לְהַקְרִיב לָהֶם שְׁתֵּי הַלְחָם, שֶׁהֵן ה"ה. שְׁנֵי יָמִים שֶׁל שָׁבוּעוֹת הֵם י"ו צְרִיף לְהַקְרִיב לָהֶם שְׁתֵּי הַלְחָם מְאוֹתָן ה"ה, שֶׁהֵן לְחָם שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׁנַאֲמַר בּוֹ לָכוּן לְחֶמֶוּ בְּלַחְמֵי, ה"ה, מִן הַמוֹצֵיא לְחָם מִן הָאָרֶץ.

וְזֶהוּ מְאָכֵל אָדָם, שֶׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (במדבר יט) זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם. וּיְקִרָא (א) אָדָם פִּי יַקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַיהוָה. עוֹמֵר שְׁעוּרִים, מְאָכֵל בְּהֵמוֹת, שֶׁהֵן חֵיּוֹת הַקֶּדֶשׁ, שְׁמֵהֶם צְרִיף לְהַקְרִיב, וְזֶה שַׁבְתּוֹב מִן הַבְּהֵמָה. אֵילִים - מְנַגְחִים בְּמִשְׁנָה, בְּאֵלוֹ הַפְּשֻׁטִים. מִן הַבָּקָר - פְּרִים מְנַגְחִים בְּמִשְׁנָה,

בחוק יתר. ומן הצאן - שאר העם, הקרבן שלהם תפלות, ועליהם נאמר (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעייתי אדם אתם.

שבועתי קבלה ובעלי מדות הם מצד של עץ החיים. שאר העם מהצד של עץ טוב ורע, אסור והתר. ומשום כף מן הבהמה, מאכל שלהם עמר, לחם שעורים. וימד שש שערים וישת עליה - תורה שבועל פה של ששה סדרי משנה. אבל אלו של עץ החיים, שהם אדם, התורה שלהם היא לחמו של הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (משלי ט) לכו לחמו בלחמי, והיננו שתי הלחם. שמחו כל התנאים והאמוראים ואמרו: מי עומד לפני סיני? (ע"כ רעיא מהימנא).

בחודש השביעי באחד לחודש. רבי יצחק פתח, (שם פא) תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו. אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא קרב אותם אליו מכל האמות עובדי עבודה זרה והתרצה בהם, וממקום רחוק קרב אותם אליו. זהו שכתוב (יהושע כד) ויאמר יהושע אל כל העם פה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. להראות שהרי ממקום רחוק התרצה בהם וקרב אותם אליו, וכתוב, ויאקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר וגו'. בפסוקים הללו יש להסתכל, וכי כל ישראל לא היו יודעים את זה, וכל שפן יהושע? אלא כל התורה נסתרת ונגלית, כמו שהשם הקדוש נסתר ונגלה, משום שכל התורה היא שם קדוש, ועל פן היא נסתרת ונגלית. אם יהושע וישראל היו יודעים, למה כתוב פה אמר ה' אלא ודאי סתר הדבר - הטוב הרב שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל, שהתרצה באבות,

פשטין. מן הבקר: פרים מנגחים במתניתין, בתוקפא יתיר. ומן הצאן: שאר עמא, קרבנא דלהון צלותין, ועליהו אתמר, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעייתי אדם אתם.

המארי קבלה, ומארי מדות, אינון מסטר דאילנא דמי. שאר עמא מסטרא דאילנא דטוב ורע, אסור והתר. ובגין דא, מן הבהמה, מאכל דלהון, עמר לחם שעורים, (רות ג) וימד שש שעורים. וישת עליה, אורייתא דבעל פה, דשית סדרי משנה. אבל אליו דאילנא דמי, דאינון אדם אורייתא דלהון, נהמא דקודשא בריך הוא. הך הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי והיננו שתי הלחם. חדו כלהו תנאין ואמוראין, ואמרו מאן קאים קמי סיני. (ע"כ רעיא מהימנא).

בחודש השביעי באחד לחודש, (ויקרא כ"ג) רבי יצחק פתח, (תהלים פא) תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו. ופאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא קריב לון לגביה, מן כל אומין עובדי עבודה זרה, ואתרעי בהו, ומאתר רחיקא קריב לון לגביה, הך הוא דכתיב, (יהושע כד) ויאמר יהושע אל כל העם פה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. לאחזאה, דהא מאתר רחיקא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה, וכתיב, (יהושע כד) ויאקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר וגו'. הני קראי אית לאסתפלא בהו, וכי כל ישראל לא הוו ידעי דא, וכל שפן יהושע.

ארא אורייתא כולה סתים וגליא, כמה דשמא קדישא סתים וגליא, בגין דאורייתא כולה שמא קדישא היא, ועל דא איהי סתים וגליא. אי ישראל (דף צ"ט ע"א) ויהושע הוה ידעי, אמאי כתיב פה אמר יי'. אלא ודאי סתימא דמלה, טיבו סגי עבד קדשא בריך בישראל, דאתרעי בהו באכהתא, ועביד לון רתיכא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300